

بسمه تعالی
مجلس شورای اسلامی
دوره دوم - سال چهارم
۱۳۶۶-۱۳۶۷

شماره ترتیب چاپ ۱۹۱۰

شماره دفتر ثبت ۵۴۵

شماره ۴۰/۷۷۸۰۴/ل

تاریخ ۱۳۶۶/۱۰/۹

برادرگرامی حجت الاسلام والمسلمین آقای هاشمی رفسنجانی
ریاست محترم مجلس شورای اسلامی

لایحه راجع به خدمت پزشکان و پیراپزشکان که بنابه پیشنهاد شماره ۴۰۵۸ مورخ
۱۳۶۶/۷/۲۹ در مان و آموزش پزشکی در جلسه مورخ ۱۳۶۵/۶/۲۶
هیات وزیران بتصویب رسیده است به پیوست تقدیم و تقاضای تصویب آنرا دارد.

نخست وزیر
میرحسین موسوی

نظر باینکه با تصویب لایحه قانونی خدمت نیروی انسانی، درمانی و بهداشتی مصوب
۱۳۵۸/۹/۲۴ و نیز قانون اصلاح خدمت خارج از مرکز پزشکان مصوب ۱۳۶۰/۳/۴ بسیاری
از نیازمندیهای بهداشتی، درمانی و آموزشی کشور تامین گردیده، مع الوصف در حال
حاضر از نظر اجرای مقررات مربوطه، نارسائیهائی مشهود است که علیرغم تصویب اصلاحیه‌های
متعدد جهت رفع آنها بعضاً مسائل و مشکلاتی برای مشمولان و نیز مجریان قوانین فوق وجود
دارد، لذا برای رفع اشکالات موجود با عنایت به پراکنده بودن مقررات مربوط به خدمت
پزشکان و پیراپزشکان، لایحه زیر تقدیم میشود.

لایحه مربوط به خدمت پزشکان و پیراپزشکان

ماده ۱ - کلیه افراد ایرانی با تحصیلات فوق دیپلم و بالاتر که از مراکز آموزش
پزشکی و پیراپزشکی در داخل و یا خارج از کشور فارغ التحصیل می‌شوند و خدمت آنسان از
طرف وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی مورد نیاز اعلام می‌شود مکلفند حداکثر
مدت ۵ سال اول اشتغال خود در داخل کشور و در مناطق مجاز به ترتیبی انجام دهند
که در هر حال دوسوم آن در وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی باشد.

ماده ۲ - بانوان متاهل مشمول این قانون چنانچه به تبعیت از همسر نقاط غیرمجاز
موضوع این قانون را جهت اقامت انتخاب نمایند مکلف به انجام خدمت در بخش دولتی

بانظروزارت بهداشت ، درمان و آموزش پزشکی میباشد و هر یکسال و نیم خدمت آنان در نقاط غیرمجاز معادل یکسال خدمت محسوب خواهد شد .

تبصره - همسران شهداء ، اسراء ، مفقودین جنگ و یا مادرانی که سرپرستی یا حضانت فرزند خود را با تشخیص مراجع صالحه ذیربط عهده‌دار باشند با داشتن حق انتخاب محل ، مشمول این ماده خواهند بود .

ماده ۳ - کارکنان ثابت نیروهای شمول این قانون خدمت مربوطه را در نقاط موردنیاز نیروهای مسلح انجام خواهند داد و صدور پروانه دائم موکول به ارائه گواهی پنج سال خدمت در مناطق مجاز و یا حداقل اکثر هفت سال و نیم (۷/۵) سال خدمت در مناطق غیرمجاز می‌باشد.

تبصره - مدت خدمت دوره ضرورت و دوره احتیاط مشمولان این قانون که در حرفه پزشکی و پیراپزشکی انجام شده یا بشود از کل مدت خدمت مقرر در این قانون کسر می‌گردد .

ماده ۴ - کسانی که خدمت دوره ضرورت را انجام داده و یا از خدمت معاف باشند موظفند حداکثر یکماه پس از فراغت از تحصیل یا اعلام ارزشیابی مدرک تحصیلی خارج از کشور بمنظور تعیین وضعیت خود از لحاظ شمول خدمت موضوع این قانون خود را به وزارت بهداشت ، درمان و آموزش پزشکی معرفی نمایند .

ماده ۵ - مشمولان این قانون مادام که تعهدات خود را انجام ندادند مجاز به دخالت در امور پزشکی بطور آزاد نمیشوند .

تبصره - کسانی که تعهدات موضوع این قانون و یا قوانین مصوب بعد از تاریخ ۱۳۵۷/۱۱/۲ را به انجام رسانده‌اند ، در صورتیکه مدرک دیگری اخذ نمایند برای بار دوم موظف به انجام تعهدات مزبور نخواهند بود .

ماده ۶ - مشمولان این قانون قبل از انجام خدمات مربوط ، مجاز به خروج از کشور نمی‌باشند و خروج مشمولان در شرایط استثنائی باستناد آئین‌نامه‌ای خواهد بود که به پیشنهاد وزارت بهداشت ، درمان و آموزش پزشکی به تصویب هیات وزیران خواهد رسید .

ماده ۷ - فهرست مناطق مجاز موضوع ماده ۱ با پیشنهاد وزارت بهداشت ، درمان و آموزش پزشکی بتصویب هیات وزیران میرسد و سایر آئین‌نامه‌های اجرایی این قانون به تصویب وزیر بهداشت ، درمان و آموزش پزشکی خواهد رسید .

وزیر بهداشت ، درمان و آموزش پزشکی

نخست وزیر

لایحه قانونی خدمت نیروی انسانی بهداشتی - مصوب ۲۴/۹/۵۸

ماده ۱- بمنظور استفاده کامل از وجود نیروی انسانی در امر بهداشت و درمان ، از تاریخ تصویب این قانون ، کلیه افراد ایرانی فوق دبیلمه و بالاتر که در سال ۱۳۵۸ و بعد از آن ، در داخل و یا خارج کشور فارغ التحصیل میشوند و به اعتبار مدرک تحصیلی یا تخصص خود ، در عداد ازانگه کنندگان خدمات درمانی و بهداشتی قرار میگیرند و خدمات آنان مورد احتیاج وزارت بهداشتی و بهزیستی اعلام میشود مگلفند مدت سه سال در مناطق محروم و نیازمند کشور خدمت کنند . تبصره ۱- کسانی که پیش از سال ۱۳۵۸ در رشته های موضوع ماده ۱ این قانون فارغ التحصیل شده اند در صورت داوطلبی میتوانند با اجرای خدمت موضوع این قانون ، از مزایای آن بهره مند شوند .

تبصره ۲- فارغ التحصیلان اناث مشمول ، با کسر مدت قانونی خدمت زیر پرچم ملزم به انجام خدمت موضوع این قانون خواهند بود . زنان شوهر دار از شمول این قانون مستثنی هستند مگر آنکه خود ، داوطلب انجام خدمت موضوع این قانون باشند .

ماده ۲- برای کسانی که خدمت زیر پرچم را انجام داده اند تا به بهره نرحو ، از آن معاف میباشند مدت خدمت زیر پرچم ، از سه سال مذکور در ماده ۱ کسر میشود .

ماده ۳- مشمولان این قانون ، بشرطی که خدمت سه ساله مذکور را تمام و تمام انجام دهند از خدمت زیر پرچم در زمان صلح معاف خواهند بود .

ماده ۴- در صورتیکه با اجرای این قانون ، نیاز مندی ستاد مشترک جمهوری اسلامی ایران بهره های شغلی موضوع ماده ۱ تا مین نشود وزارت بهداشتی و بهزیستی خود به تعیین و رفع نیاز مندی مزبور مبادرت خواهند نمود .

ماده ۵- مشمولان این قانون ، قبل از انجام خدمت سه ساله مذکور ، مجاز به خروج از کشور نمیباشند و تحویل مدارک تحصیلی یا تاییدیه آن بوسیله موسسات آموزشی و مقامات صالحه دیگر موقوف به انجام خدمت موضوع این قانون خواهد بود .

ماده ۶- حقوق و مزایای ماهانه مشمولان این قانون ، معادل حقوق و مزایای گروه های که طبق مقررات قانون استخدام کشوری به کارکنان مشابه وهم سطح آنها تعلق میگیرد تعیین و پرداخت خواهد شد . پس از انجام خدمت سه ساله ، چنانچه به استخدام هر روز از تخانیاموسسه دولتی یا شرکت وابسته به دولت درآیند مدت مذکور از لحاظ پایه و گروه و بهر باز نشستگی و مرخصی ذخیره شده ، جز و سابقه خدمت آنان منظور خواهد شد .

تبصره از لحاظ ترفیع و احتساب سالیهای خدمت در باز نشستگی ، هر سال خدمت مشمولان این قانون از روستاها و بخشهای مناطق درجه ۱ دو سال و هر سال خدمت آنان در شهرهای استانهای ششگانه و درجه ۱ (بشرح آئین نامه اجرائی) یکسال و نیم بحساب خواهد آمد .

ماده ۷- خدمت مشمولان این قانون تمام وقت تلقی میشود و مشمولان در سالیهای خدمت موضوع این قانون حق اشتغال در هیچ موسسه ، سازمان یا واحدی را نخواهند داشت .

ماده ۸- وزارتخانه های دفاع ملی ، کشور ، فرهنگ و آموزش عالی و بهداشتی و بهزیستی مسوول اجرای این قانون میباشدند .

ماده ۹- آئین نامه اجرائی این قانون ، توسط وزارت بهداشتی و بهزیستی تهیه و پس از تصویب هیات دولت بموقع اجرا گذارده خواهد شد .

قانون اصلاح خدمت خارج از مرکز یزشکان و دندانبزشکان و داروسازان
(مصوب ۳/۴/۱۳۶۰)

ماده ۱- کلیه پزشکان عمومی و متخصص و دندانبزشکان و داروسازان و صاحبان حرف وابسته

پزشکی به تفصیل آئین نامه اجرائی وزارت بهداشتی که از تاریخ تصویب این قانون در مراکز آموزشی مربوطه داخل و خارج کشور فارغ التحصیل میشوند (با استثنای کارهای ثابت نیروهای مسلح جمهوری اسلامی) ملزم به انجام خدمت خارج از مرکز بمدت ۵ سال در هر نقطه از کشور بغیر از تهران و شهرهای دیگر که دارای دانشگاه‌های پزشکی و دندانپزشکی و داروسازی است میباشند.

تبصره ۱ پزشکان و دندانپزشکان و داروسازانیکه دارای پروانه دائم پزشکی میباشند از شمول این قانون مستثنی میباشند.

ماده ۲- شهرستانهای کرج، شمیران، لاسانات، رودبار قصران، شهرری، ورامین، رودهن، آمل، دماوند، شهریار و توابع هریک از شهرستانها و بخشهای مذکور همچنین شهرستان قزوین از لحاظ خدمت پزشکی و دندانپزشکی و داروسازی خارج از تهران محسوب نمیشود.

ماده ۳- در موارد استثنائی جهت استخدام بعض محققین و مدرسین علمی مورد نیاز مراکز آموزشی کشور از بین متخصصینی که خدمت موضوع این قانون را انجام نداده اند ارگان مسوول میتواند ضرورت را با ذکر دلالتی به کمیسیون مشترک بهداشتی و آموزش عالی منعکس و با تصویب این کمیسیون مجوز استخدام تحصیل نماید.

تبصره خدمت در حومه شهرهایی که دارای دانشگاههای پزشکی، دندانپزشکی و داروسازی میباشند جزء خدمت خارج از مرکز محسوب نمیشود.

ماده ۴- دستیاران در مدتی که به خدمت حین تحصیل اشتغال دارند که امکان شمول تبصره ماده ۱۰ قانون تریبونیت پزشکی مشروط به شرایط آن پروانه موقت فقط بمنظور خدمت در مراکز درمانی که در آن به خدمت دستیار اشتغال دارند صادر گردد دیگر کاردن مطب و اشتغال در بخش خصوصی را ندارند.

ماده ۵- پزشکان و دندانپزشکان و داروسازانیکه در روستاها و بخشهای مناطق محروم (به تفصیل آئین نامه الحاقی وزارت بهداشتی) خدمت نمایند سه سال خدمت در مناطق فوق معادل پنج سال محسوب میگردد.

تبصره ۱- سال خدمت در شهرهای مناطق محروم معادل پنج سال خدمت خارج از مرکز خواهد بود.

ماده ۶- خدمت زیر پرچم پزشکان و دندانپزشکان و داروسازان به شرط آنکه در حرف پزشکی و با توجه به مواد ۱۵ و ۱۶ این قانون انجام پذیرد جزء مدت خارج از مرکز موضوع ماده ۱ محسوب خواهد شد.

تبصره ۲- نظر باینکه طبق قانون الفاء خدمات اجتماعی زنان مصوب ۱۳۱۵/۱۲/۵۷ زنان از خدمت زیر پرچم معاف میباشند لذا خدمت خارج از مرکز در مورد زنان بزرگ و دندانپزشک و داروساز و صاحبان حرف وابسته پزشکی بمدت سه سال با توجه به ماده ۱۵ و ۱۶ این قانون خواهد بود.

ماده ۷- مشولان این قانون قبل از انجام خدمت مذکور مجاز به خروج از کشور نمیباشند (به استثنای بیماری روحی) و تحویل مدارک تحصیلی یا تأییدیه آن بوسیله موسسات آموزشی و مقامات صالحه دیگر موقوف به انجام خدمت موضوع این قانون خواهد بود.

ماده ۸- قانون خدمت نیروی انسانی بهداشتی و درمانی کشور مصوب ۱۳۵۸/۹/۲۴ شورای انقلاب بقوت خود باقی است و جزء خدمت خارج از مرکز محسوب خواهد شد.

تبصره کلیه کسانی که قبل از تصویب لایحه قانونی موضوع ماده ۸ همین طرح خدمت وظیفه و خارج از مرکز خود را بمدت ۳ سال در نقاط محروم و نیازمند انجام داده اند از شمول قانون مذکور مستثنی خواهند بود.

ماده ۹- از تاریخ تصویب این قانون صدور پروانه (موقت و دائم) برای اشتغال به حرف پزشکی و وابسته به پزشکی به عهده وزارت بهداشتی میباشند.

ماده ۱۰- با تصویب این قانون کلیه قوانین مغایر ملغی الاثر خواهد بود.

ماده ۱۱- وزارت بهداشتی مکلف است ظرف مدت سه ماه از تاریخ تصویب این قانون آئین نامه های اجرائی لازم را تهیه و موقعا اجرا گذارد.